

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **A. E.**,
zastoupený JUDr. Danielem Radou, advokátem se sídlem Nerudova
866/27, Pražské Předměstí, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-1022/ZA-ZA11-ZA19-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

2. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal předně jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (žalovaný se nezabýval reálností, přiměřeností, rozumností ani smysluplností tzv. vnitřního přesídlení) a porušení zákona o azylu a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný neměl postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný se nezabýval tím, zda provedl dostatečně obsáhlý pohovor s žalobcem. Byl přitom povinen postupovat se zásadou důvěry v tvrzení žadatele.
3. Žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo pronásledování pro jeho kurdský původ. Žalobce je Kurd; když před svým odchodem z Turecka mluvil kurdsky, pravidelně se dostával do fyzických potyček s Turky. Musel pracovat v zemědělství, tato práce je přitom vnímána jako podřadná a vykonávají ji zejména Kurdové, což odpovídá dlouhodobé situaci v Turecku, v němž je kurdská menšina utlačována, je jí upíráno právo na kvalitní vzdělání, proto jsou Kurdové často zaměstnáváni v nejhůře placených profesích. Kurdové trpí ztrátou identity své menšiny, jsou nuceni přizpůsobit se turecké většině.
4. Žalobce uvedl, že je voličem a sympatizantem politické strany HDP (*Halkların Demokratik Partisi* – Lidově demokratická strana – pozn. soudu). Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že by na území Turecka nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Tato svá práva s ohledem na situaci Kurdů v Turecku byl nucen vykonávat pouze omezeně v rámci aktivního volebního práva, aby nezvyšoval tlak na svoji osobu ze strany turecké státní moci a nebyl pronásledován. Byl také ve stresu z případného postihu policií.
5. Žalovaný také nesprávně vyložil § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy u žalobce bylo minimálně prokázáno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož je občanem. Sám žalovaný připustil, že v Turecku může docházet k projevům diskriminace osob pro jejich kurdský původ, současně ale dodal, že to neznamená, že by projevům diskriminace měl být v Turecku vystaven každý obyvatel kurdské národnosti a že by každý projev diskriminace bylo možné hodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
6. Je třeba hodnotit aktuální situaci v Turecku, tedy konflikt se sousední Sýrií a cílené útoky na kurdské jednotky. Na Kurdy je často nahlíženo jako na teroristy a je jím přisuzováno politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK (*Partiya Karkerên Kurdistanê* – Kurdská strana pracujících – teroristická organizace – pozn. soudu). Také je třeba zohlednit, že ač Kurdové participují na veřejné správě, nemohou veřejně svůj původ prezentovat; prezident Erdoğan se snaží po pokusu o převrat zbavit se Kurdů ve státních strukturách. Strach žalobce z pronásledování je tedy odůvodněný.
7. Situace v Turecku je pak ovlivněna i zemětřesením v únoru 2023, které připravilo řadu lidí o životy či bydlení, dále zhoršilo ekonomickou situaci Turecka a život jeho obyvatel, zejména Kurdů, protože na jimi obývaných územích (oblast Mardin) bylo nejsilnější. Žalovaný nesprávně vyhodnotil situaci žalobce ve vztahu k možnému udělení humanitárního azylu. Žalovaný se nezabýval tím, jak mohlo být poničeno bydliště žalobce a zda se má vůbec kam vrátit.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby. V průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jsou problémy s kurdskou národností žalobce. Žalobcovy námitky jsou přitom jenom obecné; je to přitom právě žalobce, jehož tíží břemeno tvrzení. Ta má přitom zásadní význam, neboť žadatel o mezinárodní ochranu svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Žalovaný konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, včetně aktuálních informací o zemi původu. Pokud jde o otázku zemětřesení v oblasti, z níž žalobce přichází, pak žalovaný dodal, že přírodní katastrofy a změny klimatu nespadají pod důvody stanovené Úmluvou z roku 1951 – těmito důvody jsou jen politické pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo kvůli politickému názoru. Člověk prchající ze země z důvodu přírodních katastrof a změn klimatu tak nemá nárok na mezinárodní ochranu. Přesídlení je přitom vždy spojeno s určitým nepohodlím a nutností začlenit se do nového sociálního prostředí, najít si bydlení či zaměstnání. Přesto však žalobcova situace tzv. vnitřním přesídlením úspěšně řešitelná je.
9. Žalovaný připustil, že příslušníci kurdského etnika mohou někdy čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě; diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Žalovaný popsal skutečnosti, jaké by se v případě žalobce musely objevit, aby bylo možno hovořit o odůvodněném strachu z pronásledování; to se však nestalo. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v posledních letech zabýval obecnou situací Kurdů v Turecku. Nesnáze Kurdů v Turecku tedy existují, nedosahují však bez dalšího intenzity azylově relevantního pronásledování, případně vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

IV. Jednání soudu

10. Krajský soud věc projednal při jednání, konaném dne 7. 6. 2023 za účasti žalobce a tlumočníka z jazyka kurdského, který byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 10. 5. 2023. Strany odkázaly na svá předchozí písemná podání.
11. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doplnil, že žalovaný vykládal splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany restriktivně v neprospěch žalobce. Poukázal na v Turecku probíhající represe vůči Kurdům, které jsou zastírány jako boj proti terorismu. Poukázal na informace mezinárodní organizace Human Rights Watch, podle nichž v Turecku dochází k případům krutého a nelidského zacházení s vězni a na internetu jsou blokovány informace týkající se postavení kurdské menšiny. Uvedl, že je pravdou, že Kurdové jsou zastoupeni napříč všemi profesemi a skupinami obyvatel, jde ale o Kurdy, kteří svůj etnický původ skrývají, potlačují. Znovu poukázal na diskriminaci Kurdů ve vzdělávání (nedostupná výuka kurdštiny) a na pracovním trhu. Uvedl, že již pouhý projev sympatií ke straně HDP nebo organizaci PKK někým z rodiny může znamenat perzekuci celé rodiny. Navrhl k tomu provedení důkazu článkem z webu ČT24 „Turecko čelí kurdské otázce od svého vzniku. Erdogan Kurdům pomohl, pak otočil“. Namítl dále, že podklady založené ve správním spise jsou staršího data.

12. Žalovaná prostřednictvím své pověřené pracovnice uvedla, že je třeba odlišovat obecnou situaci Kurdů v Turecku a konkrétní situaci žalobce. Žalobcem dosud tvrzené skutečnosti jsou popisem obecné situace bez individuálního vztahu k azylovému příběhu žalobce. Z pohovoru, vedeného ve správním řízení, nevyplynuly konkrétní problémy žalobce se státní mocí v souvislosti se svou politickou orientací.
13. Žalobce na výzvu soudu sám k věci uvedl, že vše, co při jednání zaznělo ze strany právního zástupce, je pravdou. Žalobce ve svém životě se potýkal opakovaně s ústrky kvůli své kurdské národnosti, ať již v souvislosti s výkonem vojenské služby, hledáním zaměstnání nebo používáním kurdského jazyka. Upozornil na případ v Istanbulu, kde byl zabit Kurd hlásící se o práva své menšiny. Chtěl by v České republice najít lepší místo pro život pro sebe a svou rodinu.
14. Dokazování nebylo prováděno.
15. Závěrem žalobce setrval na návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Žalovaný nadále navrhoval zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
17. Žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 11. 2022. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení; sympatizuje se stranou HDP, volí ji, není však jejím členem. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Derik v Mardinské provincii, kde žil v domě s rodiči a sourozenci. Mimo to pobýval také v městech Giresun, Sakarya, Bursa, Izmir, Mardin. Rodina se živí zemědělstvím, v něm pracoval i žalobce; má základní vzdělání. Dne 18. 11. 2022 opustil Turecko v nákladním prostoru kamionu. Cestoval nelegálně. Cestovní doklad nechal doma. Je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení. Jako důvod žádosti o azyl uvedl problémy, s nimiž se potýkal v souvislosti se svým kurdským původem. Vždycky měl podřadnou práci, nebyl pojištěn. Když začne mluvit kurdsky, dostane se do fyzické potyčky s Turky. Jako Kurd vykonával podřadnou, špatně placenou práci. Ve škole také zažíval diskriminaci, byl hodnocen hůře než ostatní. Zkoušel si najít lepší práci, než je v zemědělství, ale bezúspěšně. Nebyl evidován na úřadu práce ani neabsolvoval žádnou rekvalifikaci. Má čistý trestní rejstřík. S bezpečnostními nebo státními orgány neměl v zemi původu žádné problémy. V České republice by chtěl svobodně žít a pracovat.
19. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
21. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce neuvedl žádné politické aktivity – není členem žádné politické strany či politické skupiny. Pouze sympatizuje se stranou HDP, kterou aktivně volí. Žalobce ovšem nepopisoval žádné problémy, se kterými by se potýkal v souvislosti s aktivní volební podporou strany HDP. Obecné tvrzení, že kvůli sympatiím s touto stranou bývají objektem perzekuce i celé rodiny, neimplikuje, že tomu tak bylo v případě žalobce. Stejně tak není relevantní žalobní námitka, že na Kurdy je často nahlíženo jako na teroristy a jsou jim přisuzovány sympatie s teroristickou organizací PKK. Jakkoli je pravdou, že nejen skutečná, ale i jen domnělá podpora politické strany, která je jedinci (mylně) přisuzována okolím, může být základem azylově relevantního pronásledování, v případě žalobce tomu tak však zjevně není, neboť ten netvrdil, že by jemu konkrétně byly přisuzovány politické sympatie s organizací PKK nebo že by se kvůli nim on sám potýkal s jakýmkoliv potíží. Krajskému soudu tedy nezbyvá než shodně s žalovaným konstatovat, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o neudělení rozhodl správně.
22. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že v zemi původu čelil problémům kvůli své kurdské národnosti (blíže nespecifikované problémy ve vojenské službě, nemožnost získat lépe placené pracovní místo, potyčky s Turky kvůli používání kurdského jazyka, horší hodnocení ze strany učitelů ve škole). Krajský soud, opíraje se o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. 9. 2022, která je součástí správního spisu, nepřehlédl, že v turecké společnosti může docházet a dochází k diskriminaci Kurdů ve společenském a pracovním životě, a že případný národnostní motiv této diskriminace se případně ve vztahu k orgánům veřejné moci obtížně prokazuje. Neznamená to však bez dalšího, že by každý člověk kurdské národnosti byl této diskriminaci vystaven, a že by každý projev diskriminace bylo možné hodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Nelze totiž přehlížet ani skutečnost, že osoby

s kurdským původem jsou zastoupeny mezi politiky, veřejně známými osobnostmi, ve státní správě, bezpečnostních složkách. Jak žalovaný správně uzavřel, žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měl problémy získat lépe placené pracovní místo právě vinou své kurdské národnosti. Nepřípadný je i poukaz na nedostatečné možnosti výuky v kurdském jazyce; žalobce hovoří i turecky a není tak v jeho případě dána překážka účastnit se vzdělávacího systému v tureckém jazyce.

23. Pokud žalobce tvrdil, že kvůli svému kurdskému původu byl nucen čelit urážkám a fyzickému napadání ze strany majoritních Turků, pak lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž krajský soud souhlasí (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí). Lze jej doplnit poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, z něhož plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, zásadně nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze dále odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“* Dále srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/1994-25). V projednávané věci žalobce netvrdil, že by ústrky, jimž musel čelit, někdy dosáhly takové míry, že by byl fyzicky zraněn nebo že by se pokusil vyhledat ochranu policie, která by mu byla případně odepřena. Nelze tedy činit závěr, že by turecké policejní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc (natož z důvodu jeho etnické příslušnosti) a tedy nelze předpokládat, že by se žalobce nemohl uchýlit pod jejich ochranu.
24. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se pak opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, který například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (...). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti.“*

25. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
26. Pokud jde o případné udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu; soud považuje učiněný závěr za správný. Žalovaný se v dostatečné míře zabýval i případným udělením humanitárního azylu v souvislosti se skutečností, že Turecko postihlo v únoru 2023 ničivé zemětřesení: ve vztahu k žalobci tuto okolnost za důvod pro udělení humanitárního azylu neshledal, což náležitě a korektně odůvodnil (str. 6 napadeného rozhodnutí). Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K námitce žalobce krajský soud konstatuje, že nevidí důvod, proč by se měl žalovaný blíže zabývat reálností, přiměřeností a smysluplností řešení situace žalobce vnitřním přesídlením, když ani o jednom žalobce svou výpověď nezaložil žádnou relevantní pochybnost. Nutno v této souvislosti znovu zdůraznit, že navzdory pro žadatele příznivému důkaznímu standardu v řízení o udělení mezinárodní ochrany je to stále právě žadatel – tedy žalobce – kdo svými tvrzeními určuje rámec řízení. Pokud pak žalobce namítal nedostatečnost provedeného pohovoru, nelze této námitce popřát sluchu. Žalobce na výslovné dotazy žalovaného při svém pohovoru uvedl, že sdělil všechny důvody, pro které v České republice žádá o mezinárodní ochranu, uvedl úplné a pravdivé informace, nic nezamlčel. Nechtěl ani uvést žádné další skutečnosti, které by měly být žalovaným zohledněny. Neprojevil zájem se seznámit s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí, ani nenavrhl jejich doplnění; byl-li pak v rámci seznámení s podklady (v přítomnosti tlumočníka) znovu dotázán, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měly být vzaty v potaz, odpověď byla negativní. Žalobci byl tedy poskytnut dostatečný prostor k tomu, aby sdělil žalovanému vše podstatné. Ostatně ani v rámci jednání soudu, při kterém mu byla znovu dána možnost k vyjádření, žádné nové azylově relevantní skutečnosti soudu nesdělil.
27. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
28. Podle ustanovení §14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

29. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že turecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Žalovaný tak správně dospěl k závěru, že žalobci uložení ani vykonání trestu smrti nehrozí, a neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, a to ani z hlediska jeho etnické příslušnosti, a natož v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Nic pak nenásvědčuje tomu, že by toto nebezpečí – jmenovitě u žalobce – prospektivně hrozilo. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že nedojde k porušení zásady *non-refoulement*. Nedojde ani k zásahu do žalobcova rodinného života, neboť, jak již bylo zmíněno, celá jeho rodina žije v Turecku. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jejího návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti, a nebyly proto shledány podmínky pro její udělení. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, správně tak vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
30. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Z důvodů již shora opakovaných toto v případě žalobce nepřichází nyní v úvahu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.
31. Krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz článkem ze zpravodajského webu ČT24; tento článek měl prokazovat skutečnosti týkající se obecné situace Kurdů v Turecku, nikoli skutečnosti s bezprostředním vztahem k osobě nebo azylovému příběhu žalobce. Obecná situace Kurdů má přitom – z důvodů shora již vyložených – ve vztahu k případu žalobce jen omezenou relevanci, nadto je v adekvátní míře prokazována zprávami o zemi původu, založenými ve správním spise. Navrhovaný důkaz by tak byl nadbytečný.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. června 2023

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.